

Arrest

nr. 79 956 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, verkrijgt op 15 januari 2010 een visum gezinshereniging type D, op basis van haar huwelijk met R. L., van Nederlandse nationaliteit.

Op 3 september 2010 meldt de verzoekende partij zich aan bij de gemeente en wordt zij in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 18 oktober 2010, na diverse woonstcontroles, wordt er een voorstel tot ambtelijke schrapping gedaan. Noch de verzoekende partij, noch haar echtgenoot konden aangetroffen worden.

Een nieuwe controle wordt aangevraagd door de verzoekende partij waarna de verzoekende partij en haar echtgenoot aangetroffen werden.

Verdere controles in april en mei 2011 waren negatief. Het politieverlag van 2 mei 2011 toont aan dat de verzoekende partij en haar echtgenoot niet werden aangetroffen. Een nieuw voorstel tot ambtelijke schrapping wordt opgemaakt.

Op 22 juni 2011, met kennisgeving op 5 juli 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B., S., geboren te (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, § 4, 2 ° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit het verslag samenwoning dd 02.05.2011, opgesteld door de politie van Antwerpen, blijkt dat de politie minstens 10 maal op verschillende tijdstippen is langsgeweest en dat betrokkenen nooit aan te treffen zijn.

Ook op 18.10.2010 werd een ambtelijke schrapping opgesteld voor betrokkenen die naden werd ingetrokken op vraag van henzelf.

Uit deze woonstcontroles blijkt echter dat betrokkenen waarschijnlijk gebruik maken van de België-route om zo een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Aangezien zowel de echtgenoot van betrokkene als betrokkene zelf sedert 27.05.2011 opnieuw met een voorstel ambtelijke schrapping staan, wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en van artikel 3 van de Europese verblijfsrichtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.”

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Verzoekende partij moet aan de hand van de bestreden beslissing kunnen weten of het al dan niet dienstig is op te komen in rechte tegen de beslissing.

Dat aldus dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen wegens negatieve woonstcontroles door de wijkagent en op eigen overwegingen van de gemachtigde van de minister.

Uit het samenwoningverslag blijkt dat de wijkagent 6 maal is komen controleren. Hij zou zelfs 10 maal zijn langs geweest, doch heeft maar 6 data genoteerd (stuk 2). De bestreden beslissing vermeldt dat de wijkagent minstens 10 maal is langs geweest, doch enkel 6 data zijn bij nazicht van het administratieve dossier te controleren door verzoekster. Aldus heeft verzoekster niet de kans om zich tegen die 4 andere keren te verweren. Verzoekster weet immers niet wanneer die andere tijdstippen juist waren. Hetgeen meteen wil zeggen dat het voor verzoekster niet duidelijk is of het de moeite waard is tegen de beslissing op te komen.

Wat bovendien frappant is, de geacteerde bezoeken van de wijkagent vallen allemaal (met uitzondering van de controle op 9.04.2011) tijdens de avonduren. De DVZ is op de hoogte van de beroepswerkzaamheden van de echtgenoot van verzoekster. Hij is een taxichauffeur die werkzaam is te Nederland en heeft aldus onregelmatige uren. Niet in het minste kan niet van verzoekster worden verwacht dat zij gans de tijd dient thuis te blijven.

De wijkagent komt naar eigen zeggen minstens 10 maal langs. Men mag dan normaliter verwachten dat wanneer hij de namen op de bel en de brievenbus vindt, hij dan ook een buurtonderzoek zou doen. Al was het maar een kleine rondvraag om te weten te komen of de burens i.c. beide betrokkenen kennen. Verzoekster kan zich aldus ook niet van de indruk ontdoen dat de wijkagent ervan is uitgegaan dat wanneer verzoekster reeds ambtelijk is afgeschreven geweest en nadien op eigen vraag terug is ingeschreven ze er toch niet zal wonen. Daarnaast is het een kleine moeite om een uitnodiging achter te laten zodat verzoekster zich kan aanmelden bij het wijkkantoor ten einde haar aanwezigheid te staven. Ook hier wordt nergens in de beslissing of in het verslag van de controle iets over gezegd.

Zeker wanneer het een intrekking van het verblijfsrecht betreft van verzoekster, zou men mogen verwachten van de overheid dat ze iets zorgvuldiger te werk gaat.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de op haar rustende motiveringsplicht heeft geschonden. Uit de bestreden beslissing kan immers onmogelijk worden uitgemaakt wanneer de politieagent zou zijn langsgekomen. Zo werd het uur waarop de politieagent een bezoek zou hebben gebracht, niet meegedeeld, alsook de vaststellingen aldaar, waardoor verzoekster zich in de onmogelijkheid bevindt om zich daartegen nuttig te verweren.

Noch van de verzoekster, noch van haar partner kan immers worden verwacht dat men voortdurend aanwezig is op voormeld adres. Dat aldus de bestreden beslissing zich beperkt tot de overweging dat de samenwonende partners niet zouden zijn aan te treffen op voornoemd adres.

De Dienst Vreemdelingenzaken laat bovendien in zijn beslissing dus manifest na om de concrete feiten afdoende mee te delen waarop zij zich baseert om bovenvermelde beslissing te nemen. De motivering is bijgevolg niet afdoende en gebrekkig, de bestreden beslissing is dan ook nietig.

Verder dient te worden gewezen op artikel 3 van de Europese Verblijfsrichtlijn 2004/38 die tevens een bijzondere motiveringsverplichting vereist om het verblijf te beëindigen. Deze richtlijn is van toepassing sinds 30 april 2006. De overheid moet de materiële en procedurele waarborgen hierin naleven. Het is niet mogelijk om het verblijf te beëindigen op andere gronden dan degene vermeld in deze Verblijfsrichtlijn.

Zo ook vermeldt artikel 3, laatste lid van de Verblijfsrichtlijn het volgende: "Het gastland onderzoekt de - persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf".

De persoonlijke situatie van verzoeker werd alles behalve nauwkeurig onderzocht. Indien dit wel was gebeurd zou men hebben geweten dat de partner van verzoekster met onregelmatige uren werkt en had de DVZ duidelijke instructies kunnen geven aan de wijkagent om zodoende zijn bezoeken daarop kunnen afstemmen.

De redenen die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, moeten nauwkeurig en volledig ter kennis worden gebracht. Aangezien de bestreden beslissing niets vermeld omtrent de datum en het uur van de controle werd artikel 3 van de Verblijfsrichtlijn geschonden.

Er is bovendien op geen enkel moment getoetst en vastgesteld dat de voorwaarden van richtlijn 2004/38 waren vervuld.

Uit de doelstelling van de richtlijn vloeit voort dat de kennisgeving van de redenen voldoende gedetailleerd en nauwkeurig moet zijn om de betrokkene in staat te stellen zijn belangen te behartigen. Bovendien dient de motivering op begrijpelijke wijze te worden weergegeven (H.v.J. in de zaak C-503/03).

Zo vermeldt de bestreden beslissing dat betrokkenen waarschijnlijk gebruik maken van de België-route. Deze bewering wordt nergens afdoende gestaafd met concrete feiten. En de gegevens die voor verzoeker dan al consulteerbaar zijn, zijn dan nog onvolledig. De bestreden beslissing stelt de zaken niet voor zoals deze zijn te controleren door verzoekster. Verzoekster kan zich dus niet afdoende verdedigen tegen de beweringen die de DVZ poneert in de bestreden beslissing. Nogmaals dient vastgesteld dat voor de DVZ het adagium "actori incumbit probatio" niet van toepassing zou zijn, dit in tegenstelling tot alle wettelijk verplichtingen die ook op de DVZ als overheid rusten.

Omdat dan ook de motiveringsverplichting van artikel 3 Verbljfsrichtlijn werd geschonden, is de bestreden beslissing nietig.

Zeker wanneer het verblijfsrecht van verzoekster wordt ingetrokken, verkregen op basis van het huwelijk met een EU-onderdaan die reeds van 2007 in België verblijft, dient een weigeringsbeslissing blijk te geven van een duidelijke en afdoende motivering, quod in casu non.

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verwerende partij merkt verder op dat verzoekster niet dienstig de schending kan inroepen van art. 3 van de richtlijn 2004/38. Immers werd deze richtlijn de Richtlijn 2004/38 geïntegreerd in de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (zie art. 2 van voormelde wet dd. 25.04.2007 en art. 1 van het KB dd. 07.05.2008), en is deze richtlijn aldus omgezet naar Belgisch recht zodat verzoekster zich niet kan beroepen op een directe werking van de richtlijn.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 23.332) :

" Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen."

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek laat verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekster is niet ernstig en kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat 'zij niet de kans krijgt om zich te verweren tegen die 4 andere keren', nu enerzijds melding wordt gemaakt (in het politieverlag en in de bestreden beslissing) dat de inspecteur minstens 10 x is langs geweest, terwijl maar zes data en uren in concreto vermeld worden.

Verzoekster betwist verder niet dat zij op de genoemde tijdstippen, die zich zowel om 18.20u, 19.15 u, 7.20 u 's morgens, 20.05 u 's avonds, 18.30 u en 19.20 u voordeden, niet kon worden aangetroffen, evenmin als haar echtgenoot, en dat er andermaal een voorstel tot ambtelijke schrapping is opgesteld.

Het is frappant dat verzoekster niet eens een uiteenzetting geeft waarmee ze haar afwezigheid tijdens de vele woonstcontroles poogt te verantwoorden; de loutere bewering dat haar echtgenoot taxichauffeur zou zijn in Nederland (hoe kan de gemachtigde trouwens op de hoogte zijn van de huidige tewerkstelling van verzoekster haar echtgenoot, zoals zij poogt voor te houden doch waarbij zij ook erkent dat het beroepsleven van haar echtgenoot zich volledig in Nederland situeert, en niet in België) en dat van verzoekster niet kan worden verwacht dat zij gans de tijd thuis blijft, volstaat duidelijk niet om de inhoud van het politieverlag en de vaststelling dat er een nieuw voorstel tot ambtelijke schrapping is opgesteld voor verzoekster en haar echtgenoot, te weerleggen.

Temeer gelet op de vele aanwijzingen van België-route die zich in het administratief dossier bevinden (waaronder ook de briefwisseling van het parket en de pv's en verslagen van de politie, waaruit ook het vorige voorstel tot ambtelijke schrapping blijkt waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing).

Verzoekster poogt verder te laten uitschijnen dat de politie-inspecteur geen onderzoek zou hebben gevoerd alvorens het relatieverlag dd. 02.05.2011 op te stellen, doch kan hierbij andermaal niet worden gevolgd. Verzoekster verliest kennelijk uit het oog dat er tevens een voorstel tot ambtshalve schrapping

is opgesteld t.a.v. verzoekster en haar echtgenoot op 05.05.2011, en hiertoe enkel wordt overgegaan nadat er een gedegen onderzoek is gevoerd.

Bovendien vraagt de gemachtigde ook steeds aan de gemeente om de betrokkenen op te roepen naar het bureau indien noch de vreemdeling noch het familielid kunnen worden aangetroffen (cf. de brief van 14.03.2011). Verzoekster haar vage en ongestaafe_beschouwingen als zou er geen gedegen onderzoek zijn gebeurd door de politie alvorens het verslag dd. 02.05.2011 (waarvan de inhoud bevestigd werd in het schrijven dd. 17.06.2011) werd opgesteld, kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekster beperkt zich tot het uiten van allerlei vage en ongestaafe beweringen, die niet aannemelijk worden gemaakt en geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen door de politie-inspecteur (Waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing).

Tot slot merkt verwerende partij nog op dat in de bestreden beslissing geenszins melding diende te worden gemaakt van de concrete uren waarop de politie-inspecteur de controles heeft uitgevoerd. Het volstaat dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de informatie en stukken waarop de beslissing gesteund is, zoals in casu ook het geval is. de gemachtigde is evenwel niet gehouden om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St, nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Li casu kan enkel worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geheel terecht werd genomen:

"Artikel 42quater, §4, 20 van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit het verslag samenwoning dd 02.05.2011, opgesteld door de politie van Antwerpen, blijkt dat de politie minstens 10 maal op verschillende tijdstippen is langsgeweest en dat betrokkenen nooit aan te treffen zijn. Ook op 18.10.2010 werd een ambtelijke schrapping opgesteld voor betrokkenen die nadien werd ingetrokken op vraag van henzelf.

Uit deze woonstcontroles blijkt echter dat betrokkenen waarschijnlijk gebruik maken van de België - route om zo een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Aangezien zowel de echtgenoot van betrokkene als betrokkene zelf sedert 27.05.2011 opnieuw met een voorstel ambtelijke schrapping staan, wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken ".

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht heeft genomen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, art. 42quater inclus.

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en in feite en kunnen niet worden aangenomen. Het enig middel is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 42quater, § 4, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, bedoeld wordt artikel 42quater, § 1, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij en haar echtgenoot nooit kunnen aangetroffen worden in hun (Belgische) woonst zodat de echtgenoot uit het Rijk is vertrokken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek van artikel 42quater §1, 2° van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, vergt.

Dit artikel luidt:

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

*2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;
(...)"*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij het verblijfsrecht kan beëindigen indien zou blijken dat de echtgenoot van de verzoekende partij vertrokken is uit het Rijk. De verzoekende partij houdt voor dat zij en haar echtgenoot in de echtelijke woonst in België verblijven en menen dat op basis van de beperkte gegevens van het dossier de verwerende partij dit besluit niet op redelijke wijze had kunnen nemen.

Uit het administratief dossier blijkt dat er op 2 mei 2011 door de politie een relatieverslag werd opgesteld waaruit blijkt dat op zes precies aangegeven data de wijkagent noch de verzoekende partij noch haar echtgenoot thuis kon aantreffen. De wijkagent stelt in dit verslag dat hij in werkelijkheid minstens tien keren is langs geweest. Samen met de verzoekende partij dient de Raad vast te stellen dat bij gebreke van opgave van data, enkel de controles waarvan data en uren gekend zijn, in aanmerking kunnen genomen worden ter beoordeling van de zaak. In het verslag wordt gemeld dat de namen van de verzoekende partij en haar echtgenoot vermeld staan op de bel of brievenbus. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de wijkagent verder onderzoek heeft verricht en buren of omwonenden heeft ondervraagd. Evenmin kan in het dossier een aanwijzing worden teruggevonden of een oproep werd achtergelaten teneinde de verzoekende partij en/of haar echtgenoot toe te laten aan te tonen wat de reden van afwezigheid was op de data van de controles. Nochtans vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 maart 2011 in het kader van haar verzoek over te gaan tot het opstellen van een relatieverslag: *"Daarom vragen wij om, indien u bij meerdere bezoeken vastgesteld hebt dat noch de vreemdeling noch zijn familielid aanwezig waren in hun woning, betrokkenen op te roepen naar uw bureau om de reden hiervan te achterhalen. (...)"* Uit het administratief dossier blijkt weliswaar dat er in 2010 een voorstel tot ambtelijke schrapping is gedaan maar dat dit werd ingetrokken na een positieve controle. Het administratief dossier geeft niet aan welke uitleg de verzoekende partij en haar echtgenoot toen hebben gegeven en de positieve woonstcontrole bevindt zich niet in het administratief dossier. Voorts blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze zich enkel steunt op de gedane woonstcontroles waaruit het voorstel tot ambtelijke schrapping voortvloeit. De woonstcontrole van 2 mei

2011 bevat zes data, waarvan één controle plaatsvond om 7.20 uur 's morgens en de andere controles zich alle situeren tussen 18.20 en 20.05 uur. De Raad acht het kennelijk onredelijk op basis van deze summiere woonstcontrole te besluiten dat de echtgenoot van de verzoekende partij vertrokken is uit het Rijk. Samen met de verzoekende partij wordt vastgesteld dat de echtgenoot een taxichauffeur is zodat het niet uitgesloten is dat hij 's avonds werkt. De verwerende partij stelt ten onrechte dat zij dit niet kon weten. In het administratief dossier wordt het beroep van de echtgenoot van de verzoekende partij vermeld in processen-verbaal als zijnde een "taxichauffeur" of "bestuurder van motorvoertuigen". Bovendien is in het administratief dossier een kopie van de arbeidsovereenkomst van de echtgenoot van de verzoekende partij gevoegd die dateert van 9 juli 2004 en waaruit blijkt dat hij taxichauffeur is en slechts een week op voorhand een schema van zijn diensturen van de werkgever ontvangt.

Waar de verwerende partij opmerkt dat de verzoekende partij zelfs geen uitleg geeft waarom zij afwezig was, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing is genomen omdat haar partner zou vertrokken zijn uit het Rijk en derhalve het relevant is te weten of hij, dit is de echtgenoot, nog in België woont.

De verwerende partij merkt in haar nota op dat er vele aanwijzingen in het dossier zijn die wijzen op het bestaan van een België-route (briefwisseling parket en de pv's en verslagen van de politie). Dienaangaande is evenwel geen motief terug te vinden en beperkt de bestreden beslissing zich tot het stellen "Uit deze woonstcontroles blijkt echter dat betrokkenen waarschijnlijk gebruik maken van de België-route om zo een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen." zodat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er rekening zou gehouden zijn met pv's en de briefwisseling van het parket. Het komt de Raad voor dat uit de motieven blijkt dat de bestreden beslissing zich enkel steunde op de summiere woonstcontrole die nooit tijdens de dag werd uitgevoerd of na 20.15 uur, wat kennelijk onredelijk is rekening houdend met het beroepsleven van de echtgenoot van de verzoekende partij. Elke argumentatie die de verwerende partij thans hanteert over de gevolgtrekkingen van de pv's kan hoogstens een a posteriori motivering vormen.

Waar de verwerende partij voorhoudt dat gevraagd werd om de verzoekende partij en haar echtgenoot op te roepen bij hun afwezigheid, kan de Raad enkel vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat aan deze vraag een gevolg werd gegeven. De stelling dat een grondig onderzoek plaatsgreep blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht is in de hoger beschreven mate geschonden.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN